

„GLASBENA MATICA“ V LJUBLJANI.

XLIII. DRUŠTVENO LETO. XXIV. LETO REDNIH DRUŠTV. KONCERTOV.

V sredo 2. decembra 1914 zvečer ob 1/2 8. uri
v veliki dvorani „Narodnega Doma“

DOBRODELNI KONCERT

ob šestinsšestdesetletnici vladanja Nj. Veličanstva Presvitlega
Cesarja FRANA JOSIPA I.
na korist „Rdečemu Križu“ in rodbinam vpoklicanih vojakov.

SODELUJEJO: gdč. **Cenka Severjeva**, (mezzosopran);
gosp. **Leopold Kovač**, (tenor); gosp. **Josip Vedral**, kla-
virsko spremljevanje in **pevski zbor „Glasbene Matice“**.

VSPORED:

J. Haydn: **Cesarska pesem.**

1. a) Dr. Gojmir Krek: **Zvečer.**
b) Anton Lajovic: **Napitnica.**
c) Anton Lajovic: **Vodica čista se vila...** } Mešani zbori. Poje
pevski zbor „Glasbene
Matice“.
2. a) Dr. Gojmir Krek: **Šum vira in zefira.**
b) Dr. Gojmir Krek: **Tam zunaj je sneg.** } Pesmi poje g. Leopold Kovač.
c) Anton Lajovic: **Pesem starca.**
3. a) Dr. Gojmir Krek: **Predsmrtnica II.**
b) Anton Lajovic: **Pesem o tkalcu.** } Pesmi poje
c) Josip Pavčič: **Pesem.** } gospodična Cenka Severjeva.
d) Anton Lajovic: **Bujni vetri v polju.**
4. a) Anton Lajovic: **O, da deklíč je...**
b) Josip Pavčič: **Serenada.** Gondoliera. } Pesmi poje
(Po rokopisu.) } gospod Leopold Kovač.
c) Dr. Gojmir Krek: **Pogodba.** *Načrtovanje me glas je sled*
5. **Narodne pesmi**, harmonizirane za mešani zbor:
a) **Jaz 'mam pa konj'ča belega.**
b) **Je dro uštno polóti.** (Po Z. Švikaršiču.) } Koroške slovenske narodne
c) **Gor čez izaro, gor čez gmajnico.** } pesmi. Harmoniziral gos-
(Po Z. Švikaršiču.) } pod Matej Hubad.
d) **Na Gorenjsčem je fletno.** Harmoniziral gospod Stanko Pirnat.
e) **Češi me, češi!** Hrvatska narodna. Harmoniziral gospod Anton Anděl.
f) **Želja ranjenega vojaka.** Belokranjska narodna. V Adlešičih zapisal in
harmoniziral gospod Ludvik Kuba.

CENE PROSTOROM: Sedeži po 5, 4, 3 in 2 K. Stojišča po K 1·20, za dijake po 60 h. Predprodaja vstopnic v trafiki gdč. J. Dolenčeve v Prešernovi ulici in na večer koncerta od 7. ure naprej pri blagajni. — Vspored in besedilo pevskim točkam po 20 h istotam. Preplačila se hvaležno sprejemajo in izkazujejo.

Besedilo.

1. Zvečer.

Že iz daljave mrak prihaja
in prva zvezda že gori,
zagrinjajo vasi se, polja
zatiska dnevu sen oči.

Zdaj senožeti in dobrave,
in bujne trate postelj ste,
ste postelj dolga in široka,
v baldahinu zvezde vam žare.

Aleksandrov.

2. Napihnica.

Moj dom je v trsu kočica,
a ljubica, ljubica majolčica.
Nad trsom mlada tička dva
se ljubita, se ljubita.

Čink čink, čink čink prepevata
in s kljunčki se poljubljata!
Ah, ta ljubav! . . .
A moja, moja ljubica
je le majolčica.

Prev. Finžgar.

3. Vodica čista se vila . . .

Vodica čista se vila
od gozda v gaj, v zeleni gaj.
Dva cveta je orosila,
veselo oba sta vsklila
kot srčna kri v veselju in tugi,
kot srčna kri sta bajno kipela.

Smehljaje deček prispel je
iz gozda v gaj, v zeleni gaj.
In pesmic mnogo si pel je,
srebrno glas zvenel je
o deklici, o ljubavi sladki.

Solze oko je rosilo,
ah v gaju tam.
In srčec dvojce je bilo
in v sanjah se topilo.
Oba zaman po sreči sta hlepela.

Prev. Finžgar.

4. Šum vira in zefira . . .

Šum vira in zefira
pa gaja zelenega,
žar kamna in cyklamna
in solnca rumenega,
duh vijolic in trnjolic,
ki sapica žene ga,

mirú mi ne morete dati,
miru izgubljenega . . .
Pa pride čarodejka,
me dobi zapuščenega . . .
Šum, žar in duh, ni treba mi vas
nobenega.

Dragotin Kette.

5. Tam zunaj je sneg . . .

Tam zunaj je sneg
in burja nezvanka,
a tebe, nevganka,
le radost in smeh.

Ni več na vrteh
lepih rožic razvitih,
vijolic ni skritih,
lilij belih ko sneg.

Ah, vse drugo je šlo,
le tvoj pogled žari še,
tvoje lice rudi še
kot nekdanj lepo.

Toda ti si krasna,
tako strastna in vroča
in sredi naročja
ti vsa si, moja.

Dragotin Kette.

6. Pesem starca.

Konja si osedlam,
konja bistrega,
pohitim, poletim
kakor sokol ptič.
Čez polje, čez morje,
v deželo daljno
vjamem jo, pripeljam
si nazaj mladost.

Čil in zal kot nekdanj
se pokažem vam,
pa omrežim srce
mnogim deklicam.
Pa saj ni je steze,
v prošlost ni poti!
Na zahodu nikdar
vstalo solnce še ni.

Prev. O. Župančič.

7. Predsmrtnica II.

Prijateljev vérnih sem mnogo imel,
A šli so vsi skoro pred mano,
Ko suhemu deblu za listom so list
Odpadli mi rano.

Na grobih teh dragih se bridko solzim,
Ko bližam življenja se zimi —
Kaj tukaj, osámljeno deblo, stojim?
Rad spal bi med njimi.

Le pridi, oj žena s koščeno rokó,
Predolgo nikár ne odlašaj!
Če kje pa srcé mi še vdano živi,
Mu dolgo zanašaj!

Simon Gregorčič.

8. Pesem o tkalcu.

Kjer lije reka se v morje,
kjer cvetke pisane žare,
tja moje si želi srce
tam lep prebiva tkalec.

Naj oče le besedo da
njemu, ki več sveta ima.
Ne dam jaz roke brez srca,
srce sem dala tkalcu.

Imela snubcev sem devet,
blago in svoj denar nešet'
vsak mi ponujal je razvnet;
srce pa lepi tkalec.

Dokler cvetice še cveto,
dokler še setve v klas gredo,
dokler mi je srce gorko,
ljubila bodem tkalca.

Burns — Župančič.

9. Pesem.

Bila bi ptičica,
pela veselo,
bila bi rožica,
cvela bi belo!

Ptička na okence
bi priletela,
Tebi za kratek čas
sladko žgolela.

Tebi na prsih bi
rožica bela
sklonila glavico
in bi zvenela!

Kristina.

□ □

10. Bujni vetri v polju . . .

Bujni vetri v polju,
da se bilje ziblje,
pot mi zagrnili
s prahom so vrtinci.

Pridi le na nebo,
ti oblak gromovnik,
dneva luč omotaj
z mrakom in temino.

Žvižgal kakor ptiček
bode fant veselja,
brez steze in luči
on do cilja pride.

Kaj steza in pot mu,
kaj vihar, oblaki,
če očes mu dvoje
srce razvedruje.

Kaj mu vsa nesreča
na širokem sveti,
če srčno in zvesto
ljubi ga mladenka.

Kaliforn - Prev. O. Župančič.

□ □

11. O, da deklíč je . . .

O, da deklíč je dragi moj
bezgovi tam grmič,
jaz pa bi v njega roso, hoj,
poletel, drobní ptič.
Pa v hudi čas — med sneg in mraz —
bi pel mu pesem nad;
in jasno spet v veseli svet,
ko prišla bi pomlad.

O, da je rože rdeči cvet,
ki raste za vasjo,
pal bi pod noč trepetajoč
v naročje ji z roso.
Kako bi snival celo noč
od nje vonjav oblit,
kako lahko bi izpuhtel,
ko sine prvi svit.

Burns — O. Župančič.

□ □

12. Serenada.

Devojčica moja, ti davno že spiš;
v zvoniku bije polnoči,
in v tvoji spalnici lučka bedi,
in v tvoji spalnici paradiž.

Čuj — posteljo tvojo zastražil je Bog.
Ob postelji tvoji kerub stoji
in skozi temo se mu meč blesti,
in ta blesk je hladan in ta blesk je strog.

Jaz grem vsak večer na božjo pot:
pod tvojim oknom grem vsak večer;
da najde duša moja mir,
grem vsak večer na božjo pot.

Le spavaj sladko, ti srček moj!
Pod tvojim oknom grem vsak večer
in v moji duši sladak je mir,
dokler je Bog otec stražnik tvoj.

Oton Župančič.

□ □

13. Pogodba.

Naš cesar-kralj mi glas je dal:
„Ti moraš zame na vojsko,
oj na vojsko, prežalostno,
v rudečo Macedonijo!“

Preljubi cesar, ljubi kralj,
kako le grem naj na vojsko?
Prelepo imam ljubico,
ki za menoj plakala bo.

Presvetli cesar, svetli kralj,
kaj pravim ti, naj bo tako:
jaz pojdem zate na vojsko,
a ti tolažit ljubico.

Rudolf Maister.

14. Jaz mam pa konjčka belega.

Jaz mam pa konjča belega,
Drevi pa v vas pojezdím ga!
Oj, drajlala lilala, trajlala lilala,
drajlala lilala, drajlalo!
Oj, drajlala lilala, trajlala lilala,
drajlala lilalala lom.

Čez tri gore, čez tri plane,
Čez tri planice pliberske!
Oj drajlala . . .

Konjič pred dūrce prileti,
Dečva se že prebudi!
Oj drajlala . . .

Konjču je dala čop sena,
Meni pa poljuba dva.
Oj drajlala . . .

Koroška narodna pesem.

15. Je dro uštno polōti.

Je dro uštno polōti
k'dar tiče pojo,
al le mavo zaspim,
me pa horōj zb'do.

Ni nobene tače,
kot je moja dak'le,
da bi konjče štrglava
noj ljubiva me!

Koroška narodna pesem.

16. Gor čez izaro, gor čez gmajnico.

Gor čez izaro, gor čez gmajnico,
kier je dragi dom z mojo zibalko,
kier so me zibali mamica moja
in prepievali haji, hajo.

K's'm še mih'n biu, s'm biu dro vesiu,
s'm več barti k'tiero pes'm peu,
zdej vse minuvo je, nič več peu ne bom,
zdej ni več moj ljubi, dragi dom.

Koroška narodna pesem.

17. Gorenjsčem je fletno!

Na Gorenjsčem je fletno,
so v'soče gore,
pa so bistrí studenci
in bele ceste.
Holadrijori . . .

Pa sem fantič urlavbar,
mam krašče lase,
pa se vendar tepejo
dekleta zame.
Holadrijori . . .

Pa ne bom se možila
na v'soče gore,
pa ne bom jaz nosila
na glavci vode.
Holadrijori . . .

18. Češi me, češi!

Češi me, češi, majkica!
Ne buš me više česala.
Kam si pojdem, kam si zajdem,
tam si dobro najdem.

Ljubi me, ljubi, majkica!
Ne buš me više ljubila.
Kam si pojdem, kam si zajdem,
tam si dobro najdem.

Hrvatska narodna pesem.

19. Želja ranjenega vojaka.

V ovi crni gori
žarki ogenj gori.
Mimo njega pelja uzka steza mala,
i po njej zaide trideset junaka,
trideset junaka, na izbor soldata,
i medj njimi jeden jako kruto ranjen.
Za Boga vas prosim, draga bračo moja,
ne ostavljajte me v ovoj crnoj gori,
neg' me vi peljite u Bosansko polje,
u Bosansko polje, k svetemu Ivanu!
Kopajte mi jamo pri svetem Ivanu
po sabljo široko, četiri gliboko.
Noter pogrnite moj kopenik beli,
nanj'ga položite moje mrtvo telo,
poleg njega den'te belo kopje moje,
nanj'ga privežite moj'ga konjca vranca,
naj me konjec žali, kad me ljuba neče!
Ljuba bi žal'vala, ki bi ona znala!

Belokranjska narodna pesem. — Adlešiči.

